

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/477/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

52/2016. számú (IV. 7.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2015. szeptember 25-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2016. április 7-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint, a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2015. szeptember 25-én, postai úton terjesztette elő panaszbeadványát, a vele szemben 2015. szeptember 14-én foganatosított rendőri intézkedés miatt.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy panasszal kíván élni a D. Rendőrkapitányság által foganatosított előállítással szemben. A panaszos indokolásként előadta, hogy a volt felesége H. K. A. kért a panaszossal szemben rendőri intézkedést 2015. szeptember 14-én 21 óra körüli időben, mivel állítása szerint a közös használatukban álló D. város, K. M. u. 14/1. szám alatti ingatlan „egyik szobájának az ajtaját rázárta a panaszos.” A helyszínre kiérkező rendőrfőnök először hosszasan beszélgetett a panaszos volt feleségével, s mivel a panaszos úgy gondolta, hogy joga van ahhoz, hogy az ő álláspontját is megismerje az intézkedő rendőr, így ő is

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

kiment az ingatlan elé. A panaszos álláspontja szerint a volt felesége a rendőrök kiérkezésekor nem tett vele szemben feljelentést.

A panaszos állítása szerint a rendőr felszólította arra, hogy igazolja magát, azonban a panaszos személyi igazolványa az ingatlanban maradt a nadrágja zsebében, így azt abban az adott pillanatban nem tudta teljesíteni. A panaszos megjegyezte, hogy a felesége azonnal igazolta, hogy ő H. V. B.. Azonban az intézkedő rendőr erre azt felelte, hogy a panaszost előállítja a kapitányságra. A panaszos erre bement a házba, hogy felvegye a nadrágját, melynek a zsebében volt a személyi igazolványa, de a rendőr azt mondta, hogy „késő”, mindenképp előállítja. Miután a panaszost beszállították a kapitányságra a személyes használati tárgyai között letétbe vették a személyi igazolványát, melyet az előállító helyiség lemezszekrényében helyeztek el. A panaszos álláspontja szerint a fentiek alapján semmiféle ok nem volt az előállítására.

A panaszos továbbá sérelmezi azt, hogy az előállítása során a kezeit hátrabilincseltek, és azt olyan szorosan húzták rá a csuklójára, hogy ezzel erős fájdalmat okoztak neki.

A panaszos kifogásolja azt is, hogy 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perctől 2015. szeptember 15-én 4 óra 25 percig őrizetben volt, holott az előállítás célja a panaszos személyazonosságának megállapítása volt. A panaszos hozzátette azt is, hogy álláspontja szerint az előállítás a cél tekintetében is jogellenes volt, hiszen önmaga igazolására nem kapott lehetőséget. A panaszos személyazonosságának megállapítását követően is őrizetben maradt. Majd ezt követően vették fel a felesége, illetőleg a közös kiskorú gyermekük feljelentését. A panaszos több órán keresztül tartózkodott a kapitányság épületében úgy, hogy a rendőrök azt sem tudták eldönteni, hogy milyen minőségben kívánják meghallgatni. A panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása 0 óra 55 perckor kezdődött, és 1 óra 15 perckor ért véget. A kihallgatást követően arról tájékoztatta a panaszost a nyomozó hatóság, hogy a volt felesége távoltartási kérelmet terjesztett elő vele szemben, így ezen közigazgatási eljárásban történő meghallgatásig őrizetben kell maradnia, melyre indokolatlanul későn került sor (hajnal 2 órakor). A panaszos így sérelmezi azt, hogy nemcsak a kihallgatásáig – amelyre indokolatlanul későn került sor, kb. 2 órakor -, hanem ezen túlmenően a kihallgatása befejeztével újra az előállító helyiségbe került, ahonnan 2015. szeptember 15-én 4 óra 25 perckor bocsátották szabadon, pedig a megelőző távoltartásról szóló... számú határozatot 3 óra 55 perckor közölték a panaszossal. A szabadítását követően azonnal felkereste a K. Gy. Kórház és Rendelőintézetet, mivel az előállítás során az indokolatlanul durván használt bilincs miatt mindkét csuklóján sérülés keletkezett. Az ambuláns lapon rögzítésre került, „hogy a csuklója fölött minimális bőrpír és duzzanat látható.

A panaszos álláspontja szerint 2015. szeptember 14-én nem állt fenn intézkedési kötelezettségük a rendőröknek a panaszossal szemben, mivel a panaszos nem kapott lehetőséget és megfelelő időt arra, hogy a személyazonosságát igazolni tudja, így sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. Továbbá a panaszos úgy véli, hogy az előállítás aránytalan volt, így sérült a személyi szabadsághoz való joga. Az előállítást követően a

rendőrség nem tartotta be a rendőrségről szóló 1994. XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 15. §-ában foglalt arányosság követelményét az előállítás kapcsán, mivel mintegy 7 órát töltött fogva tartásban, mialatt mindössze a személyi adatai megállapítására egy 20 perces gyanúsítottkénti kihallgatásra és néhány perces közigazgatási eljárásban történő meghallgatásra, majd egy határozat átadására került sor. A panaszos véleménye szerint az indokolatlan és durva bilincshasználat miatt sérült testi épséghez való joga.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a D. Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A kapitányságvezető 2015. október 21-én kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

2015. szeptember 14-én 20 óra 18 perckor H. K. A. telefonon bejelentést tett a H. Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenység-irányítási Központjába (továbbiakban: TIK), mely szerint D. város, K. M. út 14. szám alatt található családi házat megosztva használja a volt férjével (a panaszossal). A bejelentő elmondta, hogy a volt férje ittas állapotban van és zaklatja őt, valamint 9 éves lányukat, illetőleg a ház egyik szobájába bezárta őket. A panaszossal szemben foganatosított rendőri intézkedésre az Rtv. 13. § (1) bekezdésében megfogalmazott, jelen esetben fennálló intézkedési kötelezettségre tekintettel a TIK utasítására került sor H. K. A. bejelentése alapján.

A panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján került sor, tekintettel arra, hogy a bejelentő a helyszínen a rendőröknek elmondta, hogy azért hívta ki a rendőrséget, mert a volt férje (a panaszos) rá és kislányára zárta a lakás egyikszobájának az ajtaját. Ezt a cselekedetet a panaszos úgy hajtotta végre, hogy a kislányát a szobába belökte, a volt felesége pedig a kislány segítségére sietett, és ezután a panaszos rájuk zárta az ajtót. A panaszos az ajtó kilincsére ráfogott és kb. 5 percig benn tartotta a volt feleségét és kislányát, miközben trágár szavakat üvöltött, kiabált a volt feleségének, amitől a kislánya is megijedt. Eközben H. K. A. és a kislány is folyamatosan próbálták kinyitni az ajtót, azonban a panaszos nem engedte. A bejelentő a rendőrök kérdésre elmondta, hogy 2015. június 1-jén vált el a panaszostól, és jelenleg vagyoni védelmi eljárás folyik. A panaszos korábban testileg is bántalmazta a őt, azonban egyik esetben sem volt rendőri intézkedés bejelentés, illetőleg feljelentés hiányában. A bejelentő továbbá tájékoztatta a rendőröket arról, hogy a panaszos folyamatosan zaklatja és fenyegeti őket, ezért a feljelentésüket aznap meg akarják tenni, mivel már nem bírják idegileg tovább. A rendőrök ezt követően meghallgatták H. L.-t, a panaszos kislányát, aki szemmel láthatóan zaklatott állapotban volt, és többször is az édesanyjához bújt és sírt. H. L. a rendőrök kérdésére elmondta, hogy a fent leírtak már többször is előfordultak, és fél az édesapjától, a panaszostól. A rendőrök a bejelentő és a lányának elmondásai alapján megállapították, hogy a panaszossal szemben a hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható távoltartásról szóló 2009. évi LXXII. törvény (továbbiakban: Táv.

törvény) szerint a hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható távoltartás vizsgálata vált szükségessé, mely miatt intézkedés alá vonták a panaszost, akit ennek során személyazonosságának igazolására szólítottak fel.

A panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján állították elő, mivel vele szemben az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének volt helye, annak vizsgálata vált szükségessé. Továbbá a panaszos előállítása az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján is indokolt volt tekintettel arra, hogy a személyazonosságának igazolására történő többszöri felszólításra sem tett eleget.

A panaszos előállítása során H. K. A., mint feljelentő jegyzőkönyvi meghallgatása 2015. szeptember 14-én 22 óra 43 perctől 2015. szeptember 15-én 0 óra 11 percig tartott. A panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása 2015. szeptember 15-én 0 óra 55 perctől 2015. szeptember 15. 1 óra 15 percig tartott. Ezt követően a rendőrség 2015. szeptember 15-én 1 órától, 2015. szeptember 15-én 1 óra 35 percig szemlét tartott. A panaszos meghallgatása közigazgatási ügyben 2015. szeptember 15-én 2 óra 23 perctől 2015. szeptember 15-én 2 óra 35 percig tartott. H. K. A. meghallgatása közigazgatási ügyben 2015. szeptember 15-én 1 óra 45 perctől 2015. szeptember 15-én 1 óra 50 percig tartott. Az ideiglenes megelőző távoltartásról szóló határozat meghozatala 2015. szeptember 15-én 3 óra 55 perckor hirdették ki a panaszosnak. A panaszost a rendőrök 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perckor vonták intézkedés alá, az előállítás 2015. szeptember 15-én 4 óra 25 percig tartott.

A rendőri jelentések alapján, a rendőrök a panaszost a helyszínen napszaknak megfelelő köszönés után nevük, jelvéyszámuk, beosztásuk, szolgálati helyük közlése után igazolásra szólították fel, melynek többszöri felszólításuk után sem tett eleget. Ezután a férfit figyelmeztették, hogy ha továbbra sem igazolja magát, elő fogják állítani a D. Rendőrkapitányságra. A panaszos a figyelmeztetés ellenére sem tett eleget a felszólításnak. Folyamatosan üvöltözött a volt feleségével eközben a kislánya odabújt az édesanyjához és folyamatosan sírt.

A panaszos előállítására alapvetően az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján került sor, mivel vele szemben ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének volt helye, erről a panaszost az intézkedés során tájékoztatták is. A bejelentésre való tekintettel az ügyben több eljárási cselekményt kellett foganatosítani, többek között a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatását, ezért ezek elvégzéséig nem bocsáthatták szabadon a panaszost. A panaszos előállítása a parancsnoki kivizsgálás szerint jogszerű, szakszerű és arányos volt.

A panaszossal szemben a rendőrök testi kényszert és bilincset alkalmaztak. A bilincs alkalmazására az Rtv. 48. § b) alapján, a támadás megakadályozása érdekében került sor. A bilincs alkalmazását a panaszos az intézkedésnek ellenálló, ellenszegülő magatartása indokolta.

A panaszos a vele szemben folytatott büntetőeljárás cselekmények végrehajtása során közölte, hogy a két kezének csuklója a bilincselés miatt megsérült. A panaszos mindkét csuklójának két szélén pirosas színű bőrpír volt látható, amely nem körkörös vonalú, csupán a személy karjának vastagsága folytán ott kissé a fém bilincs megnyomta a felső hámréteget. A bilincs alkalmazása felhám felválásával járó sérülést nem okozott. A panaszost a két csuklóján lévő elváltozás miatt Kórházba szállították orvosi ellátás végett. A kórházban dr. K. L. ügyeletes orvos megvizsgálta, és a sérülést 8 napon belül gyógyulónak diagnosztizálta. Ugyanakkor a járőrök szerint a panaszos az előállítás során a szolgálati gépjárműben folyamatosan üvöltözött, hogy szándékosan sérülést fog magának okozni a bilincseléssel, azzal hogy emiatt a rendőröket kirúgassa, A parancsnoki kivizsgálás a kényszerítő eszköz alkalmazását szakszerűnek, szükségesnek, jogszerűnek és arányosnak minősítette.

A panaszos a rendőri intézkedés során, illetőleg az előállításakor flegma, agresszív, a rendőri intézkedésnek ellenszegülő magatartást tanúsított. A rendőrök intézkedése során folyamatosan azt hangoztatta, hogy a rendőrök nincsenek tisztában a törvénnyel és, hogy fel lesznek jelentve mindannyian, valamint, hogy befolyása révén kirúgat mindenkit. A panaszos a rendőri intézkedéssel szemben a D. Rendőrkapitányságon nem terjesztett elő panaszt. Az előállításról szóló igazoláson sem jelezte panaszát.

2) A rendőrség mellékelte az előállítás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló, 2015. szeptember 14-én kelt jelentést, melyből az alábbiak derülnek ki.

H. Zs. r. ftórm. 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perckor a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján igazoltatást, továbbá az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján ideiglenes megelőző távoltartás elrendelése, illetőleg a) pontja alapján az igazolást megtagadó személy előállítását foganatosította. A személyes szabadság korlátozásának/kényszerítő eszköz alkalmazásának helye: D. K. M. u. 14/1. szám.

Az intézkedés során H. Zs. r. ftórm. a panaszossal szemben bilincset alkalmazott az Rtv. 48. § b) pontja alapján, támadás megakadályozása érdekében. A kényszerítő eszköz alkalmazására való figyelmeztetés megtörtént. A bilincset 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perctől 2015. szeptember 14-én 21 óra 40 percig alkalmazta, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja alapján a kezek előre, illetőleg hátra bilincselésével. Az intézkedés során sérülés, valamint anyagi kár nem keletkezett.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint H. Zs. r. ftórm. szolgálata teljesítése során a fent említett napon 21 óra 30 perckor megjelent a D. K. M. utca 14/A szám alatt, mivel onnan bejelentés érkezett, hogy a bejelentőt és kislányát a bejelentő volt férje (a panaszos) bezárta a szobába. A helyszínre érve a bejelentő a lakás előtt az udvaron tartózkodott. H. K. A. behívta H. Zs. r. ftórm -t a ház udvarába, ahol elmondta, hogy a panaszos a lakásban tartózkodik és azért hívta ki a rendőrséget, mert a panaszos rá és a kislányára zárta a lakás egyik szobájának ajtaját. Ezt a cselekedetet a panaszos úgy hajtotta

végre, hogy belökte a kislányát a szobába, a H. K. A. a kislánya segítségére sietett, majd a panaszos rájuk csukta az ajtót. Majd az ajtó kilincsére ráfogott, és kb. 5 percig benn tartotta a volt feleségét és kislányát, miközben trágár szavakat kiabált. Ettől a kislány megijedt. Eközben H. K. A. és a kislány folyamatosan próbálták kinyitni az ajtót, és kijutni a szobából, de a panaszos ezt nem engedte. Később a panaszos elengedte az ajtót, és felment a szobájába. H. K. A. azt is elmondta, hogy 2015. június 1-jén elvált a panaszosától, és jelenleg vagyon védelmi eljárás zajlik. A panaszos korábban bántalmazta a volt feleségét, de azon esetekben nem volt rendőri intézkedés, továbbá tájékoztatta a rendőröket arról is, hogy a panaszos azóta folyamatosan zaklatja, fenyegeti őket. H. K. A. úgy nyilatkozott, hogy a feljelentésüket még aznap meg fogják tenni, mivel már nem bírják tovább ezt a helyzetet.

Ezt követően H. Zs. r. ftőrm. meghallgatta a kislányt, H. L-t, aki szemmel láthatóan zaklatott állapotban volt, és többször sírva édesanyjához bújt. A kislány kérdésre elmondta, hogy a fent leírtak már többször előfordultak, és ezért fél az édesapjától. Ez a félelem jobban kiült az arcára, amikor a panaszos megjelent a ház előtt. Ezután H. Zs. r. ftőrm. a ház bejárati ajtaja előtt megjelenő panaszossal felvette a kapcsolatot. Napszaknak megfelelő köszönéssel kezdte az intézkedést a panaszossal szemben, mely után nevét, jelvéyszámát, beosztását, szolgálati helyét közölte. Mind ezután igazolásra szólította fel, melynek többszöri felszólításra sem tett eleget. Ezután figyelmeztette a panaszoszt, hogy ha továbbra sem igazolja magát, előállítja a D. Rendőrkapitányságra. A panaszos a figyelmeztetés ellenére sem tett eleget a felszólításnak. Folyamatosan üvöltött a volt feleségével, és telefonált (állítólag az édesapjával, aki 35 évig volt rendőr, és ügyvédjével V. J.-sal). H. Zs. r. ftőrm. a helyszínen úgy ítélte meg, hogy az intézkedés biztonságos végrehajtása érdekében segítséget kér. A helyszínre K. járőr ment a segítséget megadni. Az intézkedés során a panaszos azt hangoztatta, hogy nincsenek tisztában a törvénnyel, és fel lesznek jelentve mindannyian, valamint a befolyása révén kirúgatja a rendőröket. H. Zs. r. ftőrm. közölte a panaszos volt feleségével és a kislányával, hogy vegyenek fel magukra valamilyen utcai ruhát, és beszállítják őket a D. Rendőrkapitányságra, ahol megtehetik a feljelentést. A panaszosnak pedig azt mondta, hogy a törvény nevében előállítja a D. Rendőrkapitányságra, mivel a volt feleségét és kislányát bezárta a lakás egyik szobájába, valamint az intézkedés során folyamatos engedetlenséget tanúsított. Ezt követően felszólította a panaszoszt, hogy bilincset fog alkalmazni, mivel szolgálati gépjárművel állítja elő a kapitányságra, amit tudomásul is vett. A panaszos kezeit előzetes megszólítás után H. Zs. r. ftőrm. megfogta, és hátra helyzetben megbilincselte, mivel izgatott, agresszív, és ideges állapotban volt, illetőleg az esetleges támadás megelőzése érdekében alkalmazott vele szemben kényszerítő eszközt. Ez követően H. Zs. r. ftőrm. a panaszos ruházatát átvizsgálta.

H. Zs. r. ftőrm. tájékoztatta a panaszoszt az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a panasztételi jogairól. A panaszos a szolgálati gépjárműben egyfolytában azt kiabálta, hogy szándékosan sérülést fog okozni magának a bilincsel, és emiatt is ki lesznek rúgatva az intézkedő rendőrök. A panaszos személyi adatait a D. Rendőrkapitányság előállító helyiségében tudta H. Zs. r. ftőrm. tudta hitelt érdemlően tudta megállapítani. Adatait az országos körözési nyilvántartó rendszerben leellenőrizte, ahol megállapította, hogy a személyt nem körözik. A panaszossal szemben 21 óra 55 perckor alkoholszondás ellenőrzést hajtottak végre 4020

számú Drager alkoholszondával, melynek eredménye 0,15 mg/l. H. Zs. r. ftórm. közölte a panaszossal, hogy jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt szabálysértési feljelentést tesz. Majd a panaszost az 1-es előállító helyiségben helyezte el.

H. Zs. r. ftórm. jelentette a fent leírtakat a bűnügyi műveletirányítónak, a D. Rendőrkapitányság ügyeletesének, és a megyei ügyeletesnek.

3) Az előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki kivizsgálás a panaszossal szemben, az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerinti átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja, illetőleg az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja szerinti előállítást, valamint az Rtv. 48. § b) pontja szerinti bilincselést jog-és szakszerűnek ítélte meg, valamint véleménye szerint az intézkedések megfeleltek az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányosság követelményének, így azok arányosak is voltak.

4) Az előállítás idejéről szóló igazolás szerint a panaszos személyi szabadságát a rendőrség 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perctől 4 óra 25 percig korlátozta, amely során a panaszos D. Rendőrkapitányság épületében, D. város P. tér 12. szám alatt tartózkodott.

A panaszos kijelentette, hogy az előállítás időtartama alatt sérülése keletkezett, azonban panasszal nem élt.

5) H. Zs. r. tzls. 2015. október 20-án készítette el jelentését a kifogásolt rendőri intézkedésről.

A rendőri jelentés szinte szó szerint megegyezik a II. 4) alpontban ismertetett jelentésben foglalt történeti tényállással, és az új érdemi információt nem tartalmaz, így a Testület eltekint annak ismételt közlésétől.

6) A rendőrség mellékelte a panaszossal szemben alkalmazott személyi sérüléssel járó kényszerítő eszköz alkalmazásának kivizsgálásról szóló jelentést.

Dr. T. P. r. szds., szolgálat irányító parancsnok a panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszköz vonatkozásában a rendőri intézkedés szükségességét, jogszerűségét, szakszerűségét és az arányosság, fokozatosság követelményének megtartását megvizsgálta, ennek során az alábbiakat állapította meg.

A kényszerítő eszköz alkalmazására a rendőr szolgálatának ellátása során került sor., a D. város K. M. u. 14/A. szám alatti lakhelyen, mivel onnan H. K. A. bejelentést tett a rendőrségre, mely szerint öt és 9 éves lányát a volt férje, a panaszos bezárta a ház emeleti szobájába, és a közöttük lévő válási folyamat miatt állandóan zaklatja. 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perckor H. Zs. r. tzls. és D. E. r. őrm. intézkedést kezdeményeztek a D. város K. M. u. 14/A. szám alatt a fenti tényállás alapján. A helyszínen a sértett elmondta, hogy 18 óra körüli időben összeveszett a panaszossal, majd 9 éves közös gyermekükkel együtt az emeleten

lévő szobába bezárta őket oly módon, hogy a szoba kilincsét lenyomva tartotta, így néhány percig a sértetteket a szobából nem engedte ki. Ezt követően a 112-es segélyhívón értesítette a rendőrséget. A helyszínen a panaszos a rendőri intézkedésnek ellenszegült oly módon, hogy nem volt hajlandó együttműködni, folyamatosan kiabált, ordibált a feleségével, illetőleg nem volt hajlandó magát igazolni. A panaszost a rendőri intézkedés során figyelmeztették, hogy elkövetett cselekmény miatt előállítják a D. Rendőrkapitányságra, illetőleg tájékoztatták az előállítás során követendő magatartásról. A panaszos ezt követően is továbbra is kiabált, agresszívan viselkedett, ezért az intézkedő rendőrök erősítést kértek a helyszínre az intézkedés biztonságos befejezése érdekében. A helyszínre érkezett H. Zs. r. ftorm. és L. E. r. őrm. Az intézkedés során a panaszossal közölték, hogy a magatartása miatt az előállítása során bilincset fognak vele szemben alkalmazni, melyet a panaszos megértett, és együtt is működött. A panaszos kezére a bilincset hátra helyzetben D. E. r. őrm. helyezte el. Ezután beültették a szolgálati gépjárműbe. A járműben a panaszos ismét kiabálni kezdett, valamint a hátul lévő kezére szándékosan ráülve ordította, hogy magának sérülést okoz, csak azért, hogy kirúgassa a rendőröket. A kapitányságra beérve a panaszos adatai megállapítás nyertek, továbbá a vele szemben alkalmazott légalkohol mérés során 0,15 mg/l eredményt produkált.

A panaszos a vele szemben folytatott büntetőeljárás cselekmények végrehajtása során közölte, hogy a mind a két kezének csuklója a bilincselés miatt megsérült. A panaszos mindkét csuklójának két szélén pirosas színű bőrpír volt látható, amely nem körkörös vonalú, csupán a személy karjainak vastagsága folytán a fém bilincs megnyomta a felső hámréteget. A bilincs alkalmazása felhám felválásával járó sérült nem okozott.

A panaszos két csuklóján lévő elváltozás miatt Kórházba szállították, ahol dr. K. L. ügyeletes orvos megvizsgálta és a sérülést 8 napon belül gyógyulónak diagnosztizálta.

A panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszközök a következők: Testi kényszer, mely alkalmazásának oka az ellenszegülés megtörése volt, a jogalap pedig az Rtv. 47. §, és a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdés. A bilincs alkalmazásának oka a támadás megakadályozása, jogalapja pedig az Rtv. 48. § (1) bekezdés b) pontja, és a Szolgálati Szabályzat (4) bekezdés b) pontja.

A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy a jogellenes magatartás abbahagyására a felszólítás megtörtént, illetőleg a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően is megtörtént a figyelmeztetés.

Dr. T. P. r. szds., szolgálatirányító parancsnok megállapította, hogy a kényszerítő eszköz arányban állt az elérni kívánt törvényes céllal, a testi épséghez fűződő jogokat csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztette, a panaszos aktív ellenállása, valamint a felszólítások ellenére tanúsított ellenszegülő magatartás indokolta. A kényszerítő eszköz alkalmazásának módja nem ütközött az embertelen, megalázó bánásmód tilalmába, nem sértette a jogállamiságból fakadó jogbiztonság követelményeit. A jogszabályokban megfogalmazottak teljesültek. Dr. T. P. r. szds., szolgálat irányító parancsnok megállapította

azt is, hogy a kényszerítő eszközök alkalmazása során a fokozatosság elve be volt tartva, súlyosabb kényszerítő eszközt csak akkor illetőleg azért alkalmaztak, amikor az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan volt.

A kényszerítő eszközök alkalmazásáról az intézkedő rendőr jelentési kötelezettségének eleget tett. A rendőri jelentésben nem volt ellentmondás. Az intézkedés során rendszeresített kényszerítő eszközt alkalmaztak.

Dr. T. P. r. szds., szolgálat irányító parancsnok megállapította, hogy az Rtv. 61. § (1) bekezdésében foglaltak teljesültek, és az Rtv. 61. § (2) bekezdésében meghatározott kizáró körülmények kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban nem álltak fenn. Továbbá megállapította, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz sérülést okozott. A panaszos ellátásra az alábbi intézkedés történt. A sérülése és a sérülés foka alapján, a panaszos két csuklójának két szélén pirosas színű bőrpír keletkezett. A panaszos orvosi ellátására is történt intézkedés, dr. K. L. ügyeletes orvoshoz szállították be a Kórházba.

A panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedés során valamint az előállításakor flegma, agresszív magatartást tanúsított. A részére feltett kérdésekre nem volt hajlandó válaszolni, az eljárás során vallomást sem tett. A kezén lévő elváltozásokkal kapcsolatban érdemi nyilatkozatot nem tett.

Dr. T. P. r. szds. olyan tanút nem tudott meghallgatni, aki elfogulatlan, az alap intézkedésben nem érintett, a rendőri intézkedést végig nézte, illetőleg információval rendelkezik arról.

Dr. T. P. r. szds. a kényszerítő eszköz alkalmazását a Szolgálati Szabályzat 39. § (1) és (2) bekezdésének b) pontja, valamint a (3) bekezdés a) és b) pontja alapján szakszerűnek, szükségesnek, és jogszerűnek, illetőleg arányosnak minősítette, mivel a jogszabályi előírások és követelmények teljesültek.

7) A rendőrség mellékelte a 2015. szeptember 15-én kelt ambuláns lapot.

Az ambuláns lap alapján, a panaszos sérülése 8 napon belül gyógyuló.

8) A rendőrség mellékelte 2015. szeptember 15-én kelt határozatát a helyszínen meghozott ideiglenes megelőző távoltartásról.

A hozzátartozók közötti erőszakra vonatkozó ideiglenes megelőző távoltartó határozat a következőket tartalmazza. A hivatalból, helyszíni intézkedés során észlelt tények, továbbá a bántalmazott azon bejelentése, miszerint őt és kislányát a volt férje, a panaszos bezárta a lakásuk egyik szobájába, elrendelték, hogy a panaszos a határozat közlésétől számított 72 óra időtartamra a bántalmazottaktól H. K. A.-tól és H. L.-tól, és lakhelyüktől tartsa távol magát. Köteles tartózkodni az előbb említett személyekkel történő közvetlen vagy közvetett

kapcsolatba lépéstől. A panaszos köteles az ingatlant – D. város, K. M. u. 14/1. szám, illetőleg a M. G. u. 36. szám- a határozat közlésétől számított 72 óra időtartamra elhagyni.

A határozat indokolása szerinti megállapított tényállás szerint, ideiglenes megelőző távoltartás, közigazgatási eljárás indult a panaszos ellen, aki agresszív magatartást tanúsított, trágár szavakat használt, üvöltött a volt feleségével, melyet a közös gyermekük is hallott, aki megijedt a panaszos magatartásától. A felvett jegyzőkönyvekből megállapítást nyert, hogy 2006. januárjában házasodott össze a panaszos és H. K. A., született egy közös gyermekük H. L., de 2015. júniusában elváltak egymástól, azóta egy lakcímen laknak. Mindezidáig egy alkalommal bántalmazta a panaszos H. K. A.-t, azonban akkor feljelentést nem tett.

A bántalmazott H. K. A. elmondta, hogy a panaszos agresszív viselkedése rendszeres vele szemben. H. K. A. és H. L. félnek a panaszostól a fenti cselekmények miatt. Az intézkedő rendőrök észlelték, hogy H. L. zaklatott állapotban volt, többször édesanyjához bújt, és sírt.

A megállapított tényállás alapjául elfogadott bizonyítékok: a bántalmazott 2015. szeptember 14-én 22 óra 43 perckor a D. Rendőrkapitányságon feljelentő minőségben felvett feljelentése. A hozzátartozók közötti erőszak elkövetésére megalapozottan lehet következtetni a bántalmazott által előadott tényekből, illetőleg a bántalmazott magatartásából, amelyeket a jegyzőkönyv tartalmazott.

A határozat jogalapja a Táv. tv. 5- 11. §-a, valamint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 71-74. §-a alapján hozták meg.

9) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a 2015. szeptember 15-én kelt jegyzőkönyvet feljelentésről.

A jegyzőkönyv készült a D. Rendőrkapitányságon, D. város, B. É. utca 4. szám alatti hivatali helyiségben 2015. szeptember 14-én 22 óra 43 perckor. Jelen volt a feljelentő H. K. A., és a hatóság részéről L. E. R. főrm. A jegyzőkönyvet 2015. szeptember 15-én 0 óra 11 perckor zárták le. A jegyzőkönyv részletes ismertetéséről a Testület eltekint.

10) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a gyanúsított kihallgatásról szóló jegyzőkönyvet.

A jegyzőkönyv szerint a panaszos kihallgatása 2015. szeptember 15-én 0 óra 55 perckor kezdődött a D. Rendőrkapitányságon a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő 18. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő eljárásban a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása alkalmával. A figyelmeztetéseket követően a panaszos úgy nyilatkozott, hogy a jogairól történő tájékoztatást megértette, és

kijelentette, hogy ne kíván vallomást tenni, nem követte el a bűncselekményt. A jegyzőkönyvet 2014. szeptember 15-én 1 óra 15 perckor zárták le.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A panaszos a beadványában kifejtette, hogy álláspontja szerint nem állt fenn vele szemben a rendőröknek intézkedési kötelezettsége, mivel nem kapott megfelelő időt arra, hogy igazolja magát, valamint sérelmezi azt, hogy ok nélkül állították elő. A panaszos kifogásolja továbbá az indokolatlan, durva bilincs használatot, mellyel erős fájdalmat okoztak neki

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, valamint az abból levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető jogát és a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként a rendőrök intézkedési kötelezettségét vizsgálta meg, hogy az adott történeti tényállás alapján kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vonták-e intézkedés alá a panaszost.

A rendőrség tájékoztatása szerint 2015. szeptember 14-én 20 óra 18 perckor H. K. A. bejelentést tett a rendőrségre, mely szerint a panaszos bezárta őt, valamint 9 éves lányukat a megosztva használt családi házuk egyik szobájába. A bejelentő elmondta azt is, hogy a panaszos zaklatja őket.

Az Rtv. 1. § (2) bekezdés 1) pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az Rtv-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyont visszaszerzését.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 8. §-a szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e bűncselekmény elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki.

A Testület álláspontja szerint, a telefonos bejelentés felvethette a Btk. 194. §-ába ütköző személyi szabadság megsértése bűncselekmény elkövetésének a gyanúját, amely szerint:

194. § (1) Aki más személyi szabadságától megfoszt, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a személyi szabadság megsértését

- a) tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére,
- b) aljas indokból vagy célból,
- c) a sértett sanyargatásával,
- d) védekezésre képtelen személy sérelmére,
- e) fegyveresen,
- f) felfegyverkezve,
- g) jelentős érdeksérelmet okozva vagy
- h) hivatalos eljárás színlelésével követik el.

(3) A büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett bűncselekmény a (2) bekezdés b) vagy c) pontja szerint is minősül.

A fentiekben kifejtettek alapján a bejelentésben közölt információk felvethették annak gyanúját, hogy a bejelentő sérelmére jogellenes cselekményt követtek el. Az, hogy a bejelentő ezen információkat a rendőrség tudomására hozta a Testület véleménye szerint a rendőrség oldalán az Rtv. 13. §-a értelmében intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, hiszen ki kellett mennie a rendőröknek a helyszínre és meg kellett győződniük arról, hogy

valóban az említett jogellenes cselekményt a bejelentő sérelmére követték-e el, mikor és kik. Hiszen a szükséges intézkedéseket a cselekmények elkövetése esetén a rendőrségnek, tekintettel arra, hogy bűnüldöző és közrendvédelmi hatóságként (is) funkcionál a rendőrség haladéktalanul meg kellett tennie a jogellenes helyzet megszüntetése érdekében. Emiatt a Testület álláspontja szerint a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában jelent meg a bejelentés helyszínén és kezdeményezett intézkedést a panaszossal szemben, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

Figyelemmel arra, hogy a rendőrség számára a telefonos bejelentésekben közöltek intézkedési kötelezettséget keletkeztettek, így a rendőrségnek meg kellett jelennie a bejelentések helyszínén azért, hogy az abban foglaltak valóságalapjáról meggyőződhesse. A rendőrség – a Testület megállapításai szerint – ennek eleget tett, hiszen a rendőrség nem sokkal a bejelentést követően kiérkezett a helyszínre, ott meghallgatta a helyszínen jelenlévőket. A rendőrség az Rtv. 13. §-a alapján számára előírt intézkedési kötelezettségének eleget tett, annak keretén belül a lehetőségekhez képest intézkedett, így a Testület véleménye szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet a panaszossal szemben lefolytatott rendőri intézkedés következtében.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentés tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége, erre tekintettel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga az intézkedés kezdeményezése kapcsán.

2) A Testület ezt követően a panaszos előállítását vizsgálta meg.

a) Az előállítás jogalapja tekintetében a Testület az alábbi következtetésre jutott.

A panaszos állítása szerint jogellenes volt az előállítása, mivel annak jogszabályi feltételei nem álltak fenn. A rendőrség nem adott lehetőséget arra, hogy a panaszos igazolja magát, tehát a panaszos véleménye szerint az előállítás a célja tekintetében is jogellenes.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos személyi szabadságát 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perctől 2015. szeptember 15-én 4 óra 25 percig korlátozták. A panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján állították elő, mivel vele szemben az ideiglenes megelőző távollátás elrendelésének volt helye, annak vizsgálata vált szükségessé. A rendőrség a panaszos előállításának jogalapjaként az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontjára is hivatkozott, tekintettel arra, hogy a személyazonosságának igazolására történő többszöri felszólításra sem tett eleget. A rendőri jelentésekből az is kitűnik továbbá, hogy a panaszos az engedetlenséget tovább folytatta, ezért az előállítása az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján is indokolt volt.

i) A rendőrség az előállítás kapcsán tehát három jogalapra is hivatkozott. Tekintettel arra, hogy a rendőrség az elsődlegesen az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontját jelölte meg az előállítás jogalapjaként, ezért a Testület annak vizsgálatával kezdett.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján, a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, akivel szemben ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének van helye.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszos volt felesége H. K. A. bejelentést tett a rendőrségre, mely szerint a családi házuk –amelyet megosztva használ a panaszossal –egyik szobájába a panaszos bezárta a őt és kislányukat, továbbá hozzátette, hogy a panaszos itt állapokban van és zaklatja őt, illetőleg közös kislányukat. A rendőrök miután a helyszínre értek meghallgatták a bejelentőt, aki elmondta nekik, hogy azért hívta ki a rendőrséget, mert a panaszos bezárta őt és kislányukat a lakás egyik szobájába. Ezt a cselekedetet a panaszos úgy hajtotta végre, hogy a kislányukat belökte a szobába, majd miután a bejelentő a kislányuk segítségére sietett rájuk zárta az ajtót. A panaszos ráfogott az ajtó kilincsére, és kb. 5 percig benn tartotta a bejelentőt és a kislányt, eközben pedig trágár szavakat üvöltött. A kislányuk nagyon megijedt a panaszos viselkedésétől. A bejelentő azt is elmondta még, hogy a panaszos korábban már testileg bántalmazta őt, továbbá folyamatosan zaklatja és fenyegeti őt és a kislányát. A bejelentő a rendőrök tudomására hozta még azt is, hogy még aznap feljelentést kíván tenni, mivel már nem bírja elviselni a panaszos zaklatását. Az intézkedő rendőr jelentésében leírta, hogy a kislány szemmel láthatóan zaklatott állapotban volt, többször is édesanyjához bújt, és sírt. A kislány elmondta részére, hogy fél az édesapjától (a panaszostól), mivel hasonló helyzetek már többször is előfordultak. A rendőr észlelte azt is, hogy a kislány arcára jobban kiült a félelem, amikor a panaszos megjelent. Mind ezután a rendőrök felszólították a panaszost arra, hogy igazolja magát, melynek többszöri felszólítás, illetőleg figyelmeztetés ellenére nem engedelmeskedett. A panaszos az intézkedés során mindvégig engedetlen volt, és üvöltött a bejelentővel.

Az előállítás hivatkozott jogalapja tekintetében szükséges a Táv. tv. bizonyos rendelkezéseinek az ismertetése, és vizsgálata. A Táv. tv. szűken határozza meg, hogy mely az a személyi kör, amire nézve a távoltartás ezen formája (azaz az ideiglenes megelőző és a megelőző távoltartás) elrendelhető [a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 685. § b) pontjában meghatározott közeli hozzátartozók és hozzátartozók (tehát a házastárs, a bejegyzett élettárs, az egyeneságbeli rokon, az örökbefogadott, a mostoha- és neveltgyermek, az örökbefogadó-, a mostoha- és a nevelőszülő, valamint a testvér; az élettárs, az egyeneságbeli rokon házastársa, bejegyzett élettársa, a jegyes, a házastárs, a bejegyzett élettárs egyeneságbeli rokona és testvére, valamint a testvér házastársa, bejegyzett élettársa), valamint a volt házastárs, a volt bejegyzett élettárs, a gondnok, a gondnokolt, a gyám, a gyámolt]. A Táv. tv. 6.§ (2) bekezdése rendelkezik az ideiglenes megelőző távoltartás elrendeléséről, eszerint a rendőrség az ideiglenes megelőző távoltartást

a) helyszíni intézkedése során észlelt hozzátartozók közötti erőszakra vonatkozó tények alapján hivatalból,

b) a bántalmazott, illetve a bántalmazottnak a Ptk- ban meghatározott közeli hozzátartozója és hozzátartozója bejelentése,

c) a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló törvényben, valamint a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról szóló törvényben meghatározott munkakörben foglalkoztatott személynek a - feladatai ellátása során tudomására jutott, a hozzátartozók közötti erőszakra vonatkozó tények miatt tett - bejelentése,

d) a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló törvény szerint a gyermekvédelmi rendszerhez kapcsolódó feladatokat ellátó egészségügyi szolgáltatást nyújtónak, személyes gondoskodást nyújtó szolgáltatónak, közoktatási intézménynek a - gyermek veszélyeztetettségének megelőzése és megszüntetése érdekében törvényben meghatározott feladatai ellátása során tudomására jutott, a hozzátartozók közötti erőszakra vonatkozó tények miatt tett – bejelentése alapján rendelheti el.

A törvényhez fűzött értelmező rendelkezések (1. §) szerint hozzátartozók közötti erőszaknak minősül a bántalmazó által a bántalmazott sérelmére megvalósított, a méltóságot, az életet, a szexuális önrendelkezéshez való jogot, továbbá a testi és lelki egészséget súlyosan és közvetlenül veszélyeztető tevékenység, valamint a bántalmazó által a bántalmazott sérelmére megvalósított, a méltóságot, az életet, továbbá a testi és lelki egészséget súlyosan és közvetlenül veszélyeztető mulasztás.

A Táv.tv. fent idézett szakasza tehát intézkedési kötelezettséget teremt minden olyan esetben, amikor hozzátartozók közötti erőszakra vonatkozó bejelentést tesznek a rendőrségnél, illetve amikor a rendőrség helyszíni intézkedése során észlel erőszakra utaló jeleket.

A jelen esetben a panaszos 2015. szeptember 14-én arról tett bejelentést, hogy volt házastársa, a panaszos öt és kislányát bezárta a lakásuk egyik szobájába, és benn tartotta őket kb. 5 percig. A törvény tág megfogalmazása miatt ez – a panaszos által bejelentett – tevékenység, nevezetesen a Btk. 194. §-ba ütköző személyi szabadság megsértése, megfelel az olyan hozzátartozók közötti erőszaknak, ami megteremti a rendőrség ideiglenes megelőző távoltartással kapcsolatos intézkedési kötelezettségét. Ezt tovább erősítették a rendőrség által a helyszínen észlelt tények, a bejelentő által a rendőrség tudomására hozott információk, nevezetesen az, hogy a panaszos belökte a szobába kislányukat majd bezárta öt és a bejelentőt, továbbá a panaszos folyamatosan zaklatja a bejelentőt és a kislányukat. Ezen felül intézkedő rendőrök a helyszínen azt tapasztalták a kislány zaklatott állapotban volt, többször odabújt édesanyjához, elmondta azt is, hogy fél a panaszostól.

A Testület megítélése szerint a fenti bántalmazotti bejelentés alapján a rendőr intézkedési kötelezettsége fennállt: mivel hozzátartozók közötti erőszakról kapott bejelentést a bántalmazott részéről (Táv. tv. 6. § (1) bekezdés b) pont). Tekintettel arra, hogy a rendőrök a helyszínen tapasztalt tények alapján megerősítettnek vélték a bántalmazott bejelentését, megbizonyosodtak annak valóságtartamáról a panaszos előállításának foganatosítása mellett döntöttek.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga, hiszen a rendőrség kellő jogszabályi

felhatalmazás birtokában korlátozta a panaszos személyi szabadságát az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján. Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja kellő jogalapot szolgáltatott a panaszos előállítására, így a Testület a másik két jogalap vizsgálatától eltekint.

b) Az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja csupán lehetőséget teremt az előállításhoz és az adott esetben a rendőrség diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy valóban szükséges-e annak foganatosítása.

Azon kérdés megítéléséhez, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e a panaszos előállítása mellett, az Rtv. 15. §-ában előírt arányossági követelmény ad eligazítást. A rendelkezés értelmében „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”, továbbá „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint a panaszossal szemben ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének volt helye. A bejelentésre való tekintettel az ügyben több eljárási cselekményt kellett végrehajtani, így a rendőrség az ügy tisztázása érdekében a rendőrség a panaszos előállítását indokoltnak tartotta.

Megállapítható, hogy a panaszossal szemben a bejelentés, illetőleg a helyszínen tapasztalt tények alapján ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének volt helye, tekintettel arra, hogy annak feltételei fenn álltak. A rendőrség az előzőekre tekintettel az előállítás foganatosítását látta szükségyszerűnek, hogy az esemény bekövetkezésétől számított lehető legrövidebb időn belül tisztázzák a körülményeket. A Testület véleménye szerint, a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása vált szükségessé az ügy felderítése, a gyanú megalapozottságának kivizsgálása érdekében, továbbá az ideiglenes megelőző határozat meghozatalához a panaszos illetőleg a bejelentő közigazgatási ügyben történő meghallgatása is indokolt volt. Az adott helyen, adott időben nem állt a rendőrség rendelkezésére, más kevésbé jogkorlátozó eszköz az elérni kívánt cél realizálása érdekében, mint az előállítás. Ezért a Testület véleménye szerint a panaszossal szemben foganatosított személyi szabadságot korlátozó intézkedés megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

A Testület álláspontja szerint a panaszos előállítására megfelelő jogalappal került sor, amely intézkedés megfelelt az Rtv. 15. §-ban szabályozott arányossági követelményeknek is, így ennek kapcsán nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

c) A Testület ezt követően a panaszos előállításának időtartamát vizsgálta meg.

A panaszos személyi szabadságát a rendőrség 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perc és 2015. szeptember 15-én 4 óra 25 perc között korlátozta, azaz a panaszos összesen 6 óra 55 percen keresztül volt előállítva.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szervvezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart. A Testület a kérdés vizsgálata kapcsán figyelemmel volt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosságkövetelményére.

A rendőrség tényelődása szerint a panaszos előállítására az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján került sor, mivel vele szemben ideiglenes megelőző távollattás elrendelésének volt helye, annak vizsgálata vált szükségessé. A panaszos volt feleségének bejelentése alapján a helyszínre érkező rendőrök 21 óra 30 perckor intézkedés alá vonták a panaszost. A rendőrök felszólították arra, hogy igazolja magát, azonban többszöri felszólítás, valamint figyelmeztetés ellenére sem igazolta magát, csak folyamatosan üvöltözött a volt feleségével, illetőleg azzal fenyegette a rendőröket, hogy feljeleniti őket. Az intézkedő rendőr az intézkedés biztonságos végrehajtása érdekében segítséget kért. Az erősítés megérkezése után közölte a panaszossal, hogy előállítja a kapitányságra, mivel bezárt a kislányát és a feleségét a lakás egyik szobájába, továbbá az intézkedés során folyamatos engedetlenséget tanúsított. Ezt követően megbilincselte a panaszost, majd a ruházatát részlegesen átvizsgálta. Ezután beszállították a kapitányságra. A bilincset a panaszos 21 óra 30 perctől 21 óra 40 percig viselte. A kapitányságon miután hitelt érdemlően megállapították a panaszos személyi adatait, leellenőrizték az országos körözési nyilvántartó rendszerben, majd 21 óra 55 perckor alkoholszondás ellenőrzést hajtottak végre. A panaszos előállítása során H. K. A., mint feljelenítőt hallgatták meg 22 óra 43 perctől 2015. szeptember 15-én 0 óra 11 percig tartott. Ezután a panaszos gyanúsítottként hallgatták ki 2015. szeptember 15-én 0 óra 55 perctől 2015. szeptember 15. 1 óra 15 percig. Ezt követően a rendőrség szemlét tartott, amely 2015. szeptember 15-én 1 órától, 2015. szeptember 15-én 1 óra 35 percig tartott. A panaszos meghallgatása közigazgatási ügyben 2015. szeptember 15-én 2 óra 23 perctől 2015. szeptember 15-én 2 óra 35 percig tartott. H. K. A. meghallgatása közigazgatási ügyben 2015. szeptember 15-én 1 óra 45 perctől 2015. szeptember 15-én 1 óra 50 percig tartott. Ezután az ideiglenes megelőző távollattásról szóló határozat meghozatala következett, amelyet 2015. szeptember 15-én 3 óra 55 perckor hirdették ki a panaszosnak. Végül 2015. szeptember 15-én 4 óra 25 perckor bocsátották szabadon a panaszost.

A Testület gyakorlata alapján, az előállítás időtartamának a kezdete a panaszossal szemben megkezdett rendőri intézkedés kezdőidőpontjától számítandó, amely jelen ügyben 21 óra 30 perc. Mindezek alapján tehát a panaszos előállítása összesen 6 óra 55 percen keresztül tartott.

A Testület a továbbiakban az előállítás során fogatosított érdemi cselekményeket vette górcső alá, illetőleg azt, hogy azok körülbelül mennyi időt vehettek igénybe. Az előállítás során érdemi cselekményt a panaszossal szemben a kapitányságon való átadást megelőzően kb. 20 percen keresztül hajtottak végre, mely során a panaszost felhívták arra, hogy igazolja magát, melynek a panaszos mindvégig ellenszegült, ez követően a rendőrök vele szemben bilincset alkalmaztak, majd beszállították a kapitányságra. A Googlemaps rendszere szerint a panaszos lakóhelye, ahol intézkedés alá vonták a rendőrök és a D. Rendőrkapitányság körülbelül 5,2 km-re fekszik egymástól, ami kb. 13 percnyi utat jelent, így a panaszos Rendőrkapitányságra szállítása nagyjából 21 óra 40 percre tehető. A kapitányságon hitelt érdemlően megállapították a személyazonosságát, leellenőrizték az adatait az országos körözési nyilvántartásban, majd a panaszossal szemben alkoholszondás ellenőrzést fogatosítottak. Ezt követően a panaszost feltehetőleg „rabosították”, az az ujjnyomatlapot, valamint tenyérszondalapot, illetőleg fényképkísérőlapot készítettek, illetőleg elkészítették a szükséges dokumentációkat (amely kb. fél órát vehetett igénybe). 22 óra 43 perctől 2015. szeptember 15-én 0 óra 11 percig meghallgatták a feljelentőt. Ezután panaszos gyanúsítottkénti kihallgatását fogatosították 2015. szeptember 15-én 0 óra 55 perctől 1 óra 15 percig. Ezután a rendőrség szemlét tartott 1 órától 1 óra 35 percig. Majd H. K. A. meghallgatása következett 1 óra 45 perctől 1 óra 50 percig, ezután pedig a panaszost hallgatták meg közigazgatási ügyben 2 óra 23 perctől 2 óra 35 percig. Ezt követően a rendőrség meghozta a határozatát az ideiglenes megelőző távollattartásról, amit 3 óra 55 perckor hirdettek ki a panaszos részére. A panaszost végül 4 óra 25 perckor bocsátották szabadon. A Testület véleménye szerint a panaszos személyi szabadságának korlátozása jogszerű és arányos volt, hiszen ezen időtartamon belül érdemi cselekményeket hajtottak végre a panaszossal szemben, az az időtartam pedig, amikor a panaszossal nem került interakcióba a rendőrség, az úgynevezett „holtidő”, szükségesnek tekinthető, mivel a panaszosnak meg kellett várnia az ideiglenes megelőző távollattartásról szóló határozat kézbesítését, hiszen annak célja a távollattartás. A rendőrség által igazolt cél elérése érdekében a panaszos személyi szabadságának korlátozása arányos tekinthető. Így erre tekintettel az előállítás időtartama kapcsán a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Így a fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás ideje kapcsán, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt követelménynek.

3) A Testület ezt követően a panaszos bilincselésének körülményeit vizsgálta meg.

a) A bilincshasználat jogalapja tekintetében az alábbi álláspontra jutott a Testület.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszossal szemben az Rtv. 48. § b) pontja alapján – a támadás megakadályozása érdekében - alkalmaztak bilincset 2015. szeptember 14-én 21 óra 30 perctől 21 óra 40 percig, a kezek előre illetőleg hátrabilincselésével. A bilincshasználatát indokolta a panaszos agresszív, a rendőri intézkedésnek többszöri felszólítás és figyelmeztetés

ellenére ellenálló, ellenszegülő magatartása. A panaszos az intézkedés alatt mindvégig kiabált, fenyegetőzött.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint, a rendőrség három féle történeti tényállást hozott a Testület tudomására. A kapitányságvezető átiratában arról számolt be, hogy a panaszossal szemben a rendőrök testi kényszert és bilincset alkalmaztak, azonban a testi kényszer jogalapját nem jelölte meg. A személyi sérüléssel járó kényszerítő eszköz alkalmazásának kivizsgálásról szóló jelentésben a szolgálat irányító parancsnok felsorolta a panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszközöket, mely szerint a panaszossal szemben a rendőrök az Rtv. 47. § és a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdése alapján, az ellenszegülés megtörése érdekében alkalmaztak testi kényszert. Azonban az intézkedő rendőr az előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentésében a panaszossal szembeni testi kényszer alkalmazását meg sem említi. A jelentés szerint a rendőr a panaszost többször felszólította az igazolására, melynek a panaszos nem tett eleget, folyamatos engedetlenséget mutatott, majd figyelmeztetést követően a rendőr a panaszos kezét előzetes felszólítás után megfogta, és hátra helyzetben megbilincselte az esetleges támadás megelőzése érdekében, mivel a panaszos izgatott, agresszív, ideges állapotban volt.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,

- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrről, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, falnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartásra vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

Tehát a rendőrség a panaszos bilincselésének a jogalapjaként a támadás megakadályozását jelölte meg, tekintettel arra, hogy a panaszos ellenálló magatartást tanúsított a rendőri intézkedés során. A Testület megállapította azt, hogy a panaszos valóban nem működött együtt a rendőrökkel az intézkedés során. Amennyiben azonban az előállítás foganatosítására irányuló felszólítás eredményre nem vezetett, akkor az arányosság és fokozatosság elvére tekintettel először a panaszossal szemben testi kényszert kellett volna alkalmazni az előállítás sikeres végrehajtása érdekében. Az előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés alapján az intézkedő rendőr jelen esetben miután a panaszos többszöri felszólítása illetőleg figyelmeztetése ellenére is folytatta a rendőri intézkedésnek ellenszegülő magatartását, testi kényszert mellőzve egyből bilincset alkalmazott. Így a panaszos kezeit megfogta, és hátra helyzetben megbilincselte.

A Testület véleménye szerint a rendőröknek többszöri felszólítást követően először testi kényszer kifejtésével kellett volna a panaszost beültetni a rendőr gépjárműbe és, ha ennek során a panaszos ellenállt volna, akkor kellett volna bilincset alkalmazni vele szemben. Továbbá a jelentések egyike sem tartalmaz a felszólítás teljesítésének verbális megtagadásán kívül más tényleges, támadó jellegű magatartásra való utalást. Ezen tényekre tekintettel a

Testület nem találta megalapozottnak a rendőrség Rtv. 48. § b) pontjára történő hivatkozását a bilincs-használat vonatkozásában. Álláspontja szerint a bilincselés helyes jogalapja az Rtv. 48. § d) pontjára történő hivatkozás lett volna, azaz az ellenszegülés megtörése, amennyiben annak megtörésére a testi kényszer nem lett volna elegendő. Erre tekintettel a Testület véleménye szerint sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga a panaszos bilincselése kapcsán.

Tekintettel arra, hogy a rendőrök nem tartották be az Rtv. 15. §-ban foglalt arányosság követelményét, a Testület megállapította, hogy a panaszossal szemben a bilincs alkalmazása jogszerűtlen és indokolatlan volt, így erre figyelemmel sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga.

b) A panaszos külön sérelmezte, hogy a rendőrök indokolatlanul durván megszorították a bilincset, amelynek következményeként a panaszos mindkét csuklóján sérülés keletkezett.

A panaszos beadványában azt mondta, hogy kezeit hátrabilincseltek, mely során mindkét csuklóján sérülés keletkezett.

Ezt az állítást a rendőrségi jelentések is megerősítették, mely szerint a panaszos mindkét csuklójának szélén pirosas bőrpír volt látható, amely nem körkörös vonalú. A kapitányságvezető átírata alapján a panaszos karjának vastagsága folytán a fém bilincs megnyomta a felső hámréteget a csuklóján, azonban a bilincs alkalmazása felhám felválásával járó sérülést nem okozott. A panaszost a csuklóján lévő elváltozás miatt beszállították a kórházba, ahol megvizsgálta az ügyeletes orvos, és a sérülést 8 napon belül gyógyulónak diagnosztizálta. A rendőrségi iratok másik tanulsága szerint a panaszos a kapitányságra szállítása során a szolgálati gépjárműben azt hangoztatta, hogy szándékosan sérülést fog magának okozni a bilinccsel, hogy a rendőröket kirúgassa.

A Testület töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (5) bekezdése szerint tilos a tárgyhöz bilincselést járműben történő szállítás közben alkalmazni. Tilos a bilincs olyan módon való használata,

amely indokolatlanul fájdalmat, sérülést okoz vagy jellegénél fogva megalázó. (6) bekezdés a) pontja alapján a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A Testület megállapította, hogy a panaszos által közölt információk és a rendőrség által megküldött jelentések megegyeznek tekintetben, hogy a panaszos mindkét csuklóján sérülés keletkezett. A rendőrség a panaszos mindkét csuklójának szélén lévő pirosas színű bőrpír keletkezését azzal magyarázta, hogy a fém bilincs megnyomta a panaszos karjának vastagsága folytán a bőr felső hámrétegét. A panaszos az előállítás során jelezte is a rendőrség számára, hogy a két csuklója megsérült a bilincselés miatt. A rendőrség észlelte a panaszos csuklóján lévő elváltozást, ezért őt a K. Gy. Kórházba szállították orvosi ellátás végett. A panaszost a kórházban megvizsgálták, és a sérülést 8. napon belül gyógyulónak diagnosztizálták. Az Rtv. 17. § (2) bekezdése azt rögzíti, hogy a rendőrségnek lehetőleg kerülnie a sérülés okozását kényszerítő eszköz alkalmazása közben, azonban ha mégis sérülést okoz az intézkedés alávontnak, akkor annak megfelelő orvosi ellátásáról gondoskodnia kell. Jelen esetben a bizonyítékok alapján elmondható az, hogy a panaszosnak keletkeztek olyan sérülései, amelyek mind a panaszosi, mind a rendőrségi tényelőadások szerint kényszerítő eszközhasználatból erednek. A rendőrség magyarázatot adott arra vonatkozóan, hogy a panaszosnak miből származik a csuklóján lévő pirosas színű bőrpír, továbbá a sérülés felismerését követően azonnal gondoskodott annak orvosi ellátásáról. A rendőrség azt is a Testület tudomására hozta, hogy a panaszos a kapitányságra szállítása közben azt hangoztatta a szolgálati gépjárműben, hogy a bilinccsel sérülést fog okozni magának. Erre figyelemmel nem zárható ki az sem, hogy a panaszos saját magának okozta a bilinccsel a sérüléseit. Azonban tekintettel arra, hogy a Testület az előző alpontban megállapította azt, hogy a rendőrség nem tartotta be a fokozatosság elvét a bilincs alkalmazása során, így amiatt sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga, a jogszabályi felhatalmazáson túli erőszak alkalmazása vonatkozásában is csak arra a következésre juthatott, hogy sérült a panaszos testi épséghez fűződő joga az alapjogot sértő bilincselés eredményeként keletkezett sérülés kapcsán.

A jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása vonatkozásában ezért a Testület arra a meggyőződésre jutott, hogy sérült a panaszos testi épséghez fűződő joga, hiszen a panaszos sérülése alapjogot sértő bilincselés következményeként keletkezett.

VI.

A Testület vizsgálata során megállapította, hogy nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga, hiszen a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában korlátozta a panaszos személyi szabadságát az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja alapján, hiszen annak feltételei fenn álltak. Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés g) pontja kellő jogalapot szolgáltatott a panaszos előállítására, így a Testület a másik két jogalap vizsgálatától eltekintett. Továbbá a Testület megállapította, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga nem sérült az előállítás időtartama kapcsán, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ban arányosság követelményének. Azonban a bilincselés kapcsán a Testület álláspontja szerint, a rendőrök nem tartották be az Rtv. 15. §-ban foglalt arányosság követelményét, így Testület megállapította, hogy a panaszossal szemben a bilincs alkalmazása jogszerűtlen és indokolatlan volt, így erre figyelemmel sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga. Ebből kifolyólag a Testület a panaszos testi épséghez való jogának sérelmét is megállapította a bilincs okozta sérülés tekintetében.

VII.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2016. április 7.

Dr. Lukács Tamás
elnök, testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag